

Tu i jo, amb ADA escrita en els nostres pits
ens equivoquem tot dient,
"Allà, per la Gràcia de Déu i el Temps
va el nostre Federico Sopeña?"
Ell va fer pels Adivasis del districte de Raigad,
el que Stan Swamy ha fet fins avui a l'estat de Jharkhand.

I ara. La consciència del país protesta
en contra de la detenció del pare Stan i clama per la seva llibertat.
I l'alliberació també d'altres: veus empresonades.
Activistes pels drets humans, intel·lectuals, erudits,
repudiats per arrufar el nas
quan pensaven que s'estava sotmetent la Constitució índia
i l'esfondrament dels pilars democràtics.

Manifestacions avui. Del què sigui.
Com són? Multituds de cares baldades.
Cents. Milers. Millions.
Aguanten pancartes amb demandes i eslògans intel·ligents, però mal escrits.
Veus afòniques que rasquen l'aire i trenquen la nostra complaença
en tires inservibles.
Què han aconseguit ara com ara?
Ossos trencats, alguns fèretres i
l'enduriment de la mandíbula d'aquelles torres de marfil.
Les protestes no són persuasió, que és el què ens agradaria que fossin.

Recorda l'aritmètica de la nostra persuasió:
el tentineig de la rupia al bell mig de la jungla
caminant per ser la veu del nostre poble.

Necessitem la normalització del bon seny,
la inspiració de la consciència pública, malgrat les dificultats,
i amb l'exemple de les ànimes rectes.

Hem de vestir la Seva cara.
Crear noves expressions
que parlaran en un to de veu
singular i únic.
No moltes veus sinó una.

Som el David al Goliat dels malentesos.
Escull les pedres més suaus:
Intuïció, Prudència, Amor, Pau i Empatia,
amb l'esperança que cadascuna d'elles
derrocarà al filisteu en el moment oportú.

Sàpigues que les protestes no són més que
exercicis masoquistes d'autoflagelació,
més semblants a l'autosacrifici.
El martiri no comprarà el canvi de cors que busques.
I vola entre les escriptures:

Sigues tan prudent com la serp i tan inofensiu com els coloms.

Sàpigues que els coloms també envien missatges:
entreguen cartes d'amor als cors i als esperits
amb una conquesta silent;
possible imatge de l'església
com a missatgera de la Pau i el Bé als homes.
El sobre conté tot allò que volem transmetre,
Que sigui la nostra petició de justícia, llibertat i honrades.

Així ho ha fet l'església
en moments de serenor i seny, com el d'ara.
Veus tranquil·les dirigides gentilment
a les orelles dels polítics més sensats
i als mitjans de comunicació més equidistants,
seran els nostres altaveus,
mitjancers que podran convèncer més eficaçment,
entre el soroll estrepitos dels titelles i dels tertulians fanàtics a dalt de l'escenari
I llavors, sens dubte, una demostració visible,
de genolls i amb les mans juntes
davant dels tribunals de l'Únic que creiem que ens escoltarà:
pregàries cada dia i misses arreu davant dels ulls de tothom,
per a la salut, la seguretat i l'alliberament del pare Stan Swamy
i dels que estan a la presó amb ell.

Pel bé dels nostres germans i germanes adivasis,
pel Fr. Stan i els seus companys que pateixen,
per la memòria del Fede Sopeña,
siguem el colom.

Ivan Arthur